

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Împărate Ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, Care pretutindena ești și toate le plinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi, și ne curățește pe noi de toată întinăciunea, și mântuiește, Bunule, sufletele noastre. Amin.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 5 - 11 Iunie 2017

Luni 5 iunie: **SFÂNTA TREIME**

Utenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Vineri 9 iunie:

TAINA SFANTULUI MASLU 6.30 PM

La Taina Sfântului Maslu va participa și **Parintele IRINEU**
de la Mănăstirea Ponor, România

Sâmbata 10 iunie:

Utenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Vecernie 6.00 PM

Duminica 11 iunie:

Utenie și Sfânta Liturghie Arhierasca 8.30 AM

Preot Paroh: *Marius Daniel Dumitrescu*

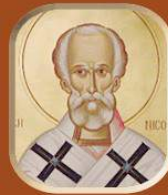
917· 592· 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

IUBIȚI CREDINCIOSI

Avem bucuria de a va invita sa participati Duminică, 11 iunie 2017, la Sfânta Liturghie Arhierasca oficiata de **IPS Nicolae Condrea**, Mitropolit al Mitropoliei Ortodoxe Române a celor doua Americi.

EVANGHELIA DIN DUMINICA RUSALIILOR

În ziua cea de pe urmă - ziua cea mare a sărbătorii -, Iisus a stat între ei și a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura, râuri de apă vie vor curge din pântecul lui. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce au crezut în El. Căci încă nu era dat Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit. Deci, mulți din popor, auzind cuvintele acestea, ziceau: Cu adevărat, Acesta este Proorocul. Iar alții ziceau: Acesta este Hristos. Iar alții ziceau: Nu cumva din Galileea va să vină Hristos? N-a zis oare Scriptura că Hristos va să vină din seminția lui David și din Betleem, cetatea lui David? Și s-a făcut dezbinare în mulțime pentru El. Și unii dintre ei voiau să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâinile pe El. Deci slugile au venit la arhierii și la farisei, iar le-au zis aceia: De ce nu L-ați adus? Slugile au răspuns: Niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește Acest Om. Deci le-au răspuns fariseii: Nu cumva ați fost și voi amăgiți? Nu cumva a crezut în El cineva dintre căpetenii sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta, care nu cunoaște legea, este blestemată! A zis către ei Nicodim, cel ce venise mai înainte la El noaptea, fiind unul dintre ei: Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi și nu știe ce a făcut? Ei au răspuns și i-au zis: Nu cumva și tu ești din Galileea? Cercetează și vezi că din Galileea nu s-a ridicat prooroc. Și s-a dus fiecare la casa sa. Deci iarăși le-a vorbit lor Iisus, zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina vieții. (Ioan 7, 37 - 53; 8, 12)

Cine cade primul in groapa?

Sfântul Nicolae Velimirovici povestea istoria unui băcan pe care îl furau la nesfârșit băieții de prăvălie. El îi înlocuia cu alții, care aveau recomandări excelente, dar și aceia se dovedeau a fi hoți. Câteodată, îl apuca turbarea sau deznădejdea, și se plângea la nesfârșit prietenilor negustori. Nimeni nu putea să-i dea un sfat potrivit, toți dădeau din umeri: „Păi ce să-i faci, așa sunt oamenii de acum!” În cele din urmă, Domnul i-a trimis băcanului un sfătuitor adevărat. În oraș au venit niște călugări ruși ca să strângă daniile pentru mănăstirea lor. Au intrat în magazin, și omul nostru a început să se plângă de băieții de prăvălie cu nărav rău. Un călugăr bătrân l-a privit cu luare-aminte: „Este izbăvire, și ea se află în tine însuși! Cu ce măsură mă- sori cumpărătorilor tăi? Dă-le peste măsură, întotdeauna peste măsură, și atunci nu vei mai fi furat!” Negustorul a fost luat pe nepusă masă: nimeni nu-i dăduse până atunci de înțeles că e furat deoarece și el fură. Ii înșela la cântar pe cumpărători, iar angajații îl furau pe el! De atunci a început să procedeze ca negustorii din vremea veche: dădea fiecăruia cu prisos - câteva grame în plus de orez, de zahăr, de cafea sau de alte alimente. Și furturile au încetat! Acum băieții de prăvălie lucrau cinstit, și afacerea a început imediat să meargă bine.

„Tu simți, conchide sfântul, că bătrânul călugăr ți-a deschis ochii ca să vezi adevărul, și s-a pogorât asupra ta binecuvântarea lui Dumnezeu - și acum, ca un propovăduitor al Evangheliei, înveți toată negustorimea.”

Mi-a rămas întipărită în memorie și povestirea contemporană „Fiul vândut”. E trist să-ți critici colegii, dar în medicina noastră indiferența, venalitatea și cinismul nu sunt nicidecum niște rarități. Iar răsplata nu se lasă așteptată.

Un tânăr se întorcea de la serviciu cu mașina. Deodată, un pieton imprudent se repede pe carosabil. O coliziune puternică, și sub roți zace un copil. Șoferului i s-a făcut negru în fața ochilor. Il duce repede pe băiețel la spital și îl imploră pe doctor să-l consulte. Doctorul nu se grăbește; îl cheamă în camera medicilor și îi scrie pe o hârtie suma pe care o pretinde pentru serviciile sale, care potrivit legii sunt gratuite. „Bine, vă aduc banii, dar vă implor, ajutați copilul! Mă întorc cât se poate de repede. Domnule doctor, vă rog, moare!” - strigă omul. Iată că se întoarce cu suma cerută, intrând în secție ca o vijelie. S-a dovedit că medicul nici nu se apropiase de băiețel. Acesta zăcea părăsit în camera de gardă. Doar o soră medicală mloasă încerca să păstreze în el ultimele scântei de viață. „Să mergem să vedem care-i treaba”, a mormăit leneș și fără chef doctorul lipsit de inimă - însă deodată i s-a zgrăvit pe chip groaza, iar din piept i-a țâșnit un geamăt de deznădejde: pe targă murea propriul lui fiu, iar el pierduse vremea, și nimeni nu-l mai putea ajuta pe nefericit!

Toată viața dinainte a trecut ca un film prin fața ochilor tatălui vinovat. Acesta a încăruntit. De câte ori nu adusesese acasă bani câștigați în mod necinstit, pe care îi smulgea de la pacienți în schimbul speranței de supraviețuire?! De câte ori nu profitase de pe urma necazului altora, strângând moștenire pentru fiul său?! Și pentru ce? vAșadar, înainte de a săpa groapa altuia în gând, și cu atât mai mult în mod real, să ținem cont: primul ajunge în groapă cel ce o sapă. Cu adevărat, cine sapă groapa altuia cade singur în ea, și când cineva rostogolește o piatră, aceasta se prăvălește tot peste el (Pilde 26,27). Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea... căci cu ce măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura (Lc. 6,31,38).

Iată niște versuri grăitoare ale unui autor necunoscut:

„Să nu faci rău, căci ca un bumerang se va întoarce.

Să nu scuipi în fântână, căci o să bei din ea.

Să nu-l jignești pe cel mai mic ca tine -

Dacă va trebui cândva să-i ceri ceva?

Să nu-ți trădezi prietenii, câ-i pierzi,

Și dacă-i pierzi pe cei iubiți nu-i mai recapeți.

Să nu te minți pe tine însuși: o să vezi

Că prin minciună singur te trădezi!”

Mi-a căzut odată sub ochi o parabolă contemporană, într-una din variantele căreia se întrevăd motive creștine - fiindcă principalul constă nu în detalii, nu în personaje, nu în subiect, ci în sensul moral. Alegoria nu trebuie înțeleasă literal. Un om - să-l numim Maxim - nutrea trei vise ambițioase: să aibă o muncă bine plătită, să se însoare cu o femeie frumoasă și să devină celebru în toată lumea. Odată, pe o iarnă geroasă, Maxim se grăbea să ajungă la sediul unei firme importante, pentru un interviu. Deodată, chiar în fața lui a căzut un bărbat în vârstă. Maxim s-a gândit că cel mai probabil e vreun bețiv, și nu l-a ajutat să se ridice. La întâlnirea programată nu a întârziat, dar interviul a eșuat și funcția pe care o dorea nu i-a revenit. Altădată, într-o seara de vară, Maxim se plimba prin oraș. Văzând o trupă de artiști de stradă, s-a oprit ca să se delecteze de priveliștea veselă, pasionantă. După ce s-a terminat spectacolul au răsunit aplauze, și mulțimea a început să se împrăștie. Și Maxim a dat să plece, dar cineva i-a atins cu sfială umărul. Eroina principală a spectacolului, o artistă bătrână, a început să-l întrebe dacă i-a plăcut spectacolul, dacă a fost mulțumit de jocul actorilor. Maxim n-a vrut să discute cu ea, ci i-a întors spatele cu dezgust. În fine, într-o seară ploioasă Maxim se grăbea acasă de la ziua de naștere a unui prieten. Obosit, visa la o baie parfumată, la așternutul cald și confortabil. Deodată, a auzit tânguiri înăbușite: plângea o femeie care stătea pe bancă lângă casa lui. Fără umbrelă. Singură cu durerea ei. A cerut ajutor de la Maxim: nu-i trebuia decât cineva care s-o asculte. Maxim șovăia. În gând vedea baia și așternutul, și a intrat repede, fără să spună nimic, în scara blocului.

Egoistul a dus o viață nefericită și nimicnică. După moarte a auzit glasul conștiinței: „De la tine nu se cereau decât mâna, ochii și inima. Iți aduci aminte de omul care a căzut în iarna aceea, când era polei pe drum? Era directorul general al firmei la care voiai să te angajezi. Te aștepta o carieră amețitoare. Tot ce se cerea de la tine era mâna ta. Iți aduci aminte de bătrâna artistă de stradă care s-a legat de tine cu întrebările ei? Era de lapt o tânără actriță care s-a îndrăgostit de tine la prima vedere. Vă aștepta un viitor fericit, copii, dragoste nestinsă. Tot ce se cerea de la tine erau ochii tăi. Iți amintești de femeia care plângea lângă scara ta în seara aceea ploioasă? Era o scriitoare celebră, care trecea printr-o criză familială și avea foarte mare nevoie de sprijin. Dacă i-ai fi încălzit sufletul cu vorbe înțelepte de mângâiere, ar fi scris o carte și ar fi povestit despre întâmplare. Cartea ar fi devenit cunoscută în toată lumea, și pe primele pagini ar fi apărut numele persoanei care a inspirat-o pe autoare. Tot ce se cerea de la tine era inima ta, dar tu ai fost neatent și nepăsător... Fericirea are chipul unei enigme.”

Tristă parabolă! Câte ocazii pierdem din vina egoismului nostru, și cât de mare este plata pentru împietrirea inimii! Este absurd, se înțelege, să presupunem că pe lumea cealaltă vor fi aprobate planurile noastre venale, dorințele noastre orgolioase și ambițiile noastre samavolnice. Domnul nu binecuvântează pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții (In 2, 16). Oricum, vom afla răspunsurile la întrebările care ne frământă. Va deveni clar și felul în care ar fi decurs viața noastră dacă n-am fi păcătuit. Necazul este că ușile pocăinței vor fi atunci închise deja, în ce ne privește, pe veșnicie...